

DE TRIBUNE

Redactieadres:

D. J. WIJNKOOP, Pretoriusplein 3^{III}
Amsterdam.

SOC. DEM. WEEKBLAD

Administratieadres:

Lijnbaansgracht 304^A
Amsterdam.

• VERSCHIJNT ELKEN ZATERDAG. •
Abonnementsprijs bij vooruitbetaling 40 cent per 3 mnd.
Buitenland 65 ct. Losse nummers 3 ct.
Advertentiën per regel 15 cent. Bij abonnementen speciaal tarief.

Orgaan van de Soc.-Dem. Partij

Redactie: J. C. CETON, H. GORTER,
W. v. RAVESTEIJN Jr. en D. J. WIJNKOOP.

INHOUD: Aan de Ned. Arbeiders. — Burgerlijke Democratie! — De moderne vakbonden en de klassenstrijd. — Vakbeweging en Socialisme. — De wankele steun van het Russische sabelregiment. — Waarom het te doen is! — Het eeuwfeest van Krupp. — Boek-aankondiging. — Van het Partijbestuur. — Van de Afdelingen. — Korrespondentie. — Advertentiën.

Het Sekretariaat

van de Partij is tot 19 Augustus bij Wijnkoop, Pretoriusplein 3^{III}, Amsterdam.
Alle korrespondentie, ook alle geldzendingen, gedurende dien tijd s.v.p. aan dit adres te richten.

Referendum.

Het referendum voor één lid van het Partijbestuur moet vóór 5 Augustus bij het Sekretariaat zijn ingeleverd. De besturen gelieven hierop te letten.

„Het Socialisme.”

Bestellingen voor het Augustus-nummer worden vóór 9 Aug. ingewacht bij de Administratie:
Lijnbaansgracht 304^A, Amsterdam.

Aan de Ned. Arbeiders.

Arbeiders! Kameraden!

Het zal velen uwer bekend zijn, dat er een geschil ontstaan is in de Ned. Ver. van Spoor- en Tramwegpersoneel, de vakorganisatie die zich in de massale stakingen van 1903 — zooals sommigen zich zullen herinneren — zoo dapper weerde.

Waarom ging dat geschil?

Kort en goed, hierom: Omdat de leiding van deze spoorwegorganisatie, haar revolutionaire historie en revolutionaire bodem in de klassenstrijd getrouw, meende zich — binnen het raam van de moderne vakbeweging — vrijelijk te kunnen en te mogen uiten en bewegen in de proletarische klassenstrijd.

De internationale zeelieden-staking

van verleden zomer was de aanleiding, dat deze spoorwegorganisatie evenals de op moderne grondslag staande Internationale Transport-Arbeiders-Vereeniging, waarbij zij is aangesloten, zich verklaarde vóór steun óók aan de Amsterdamsche zeelieden. En later kwam Sneevliet, toenmaals Voorzitter-Redacteur van de spoorweg-organisatie, in zijn brochure

Internationale Klassenstrijd

het goed recht dier stakers op steun bepleiten. Van daar de toorn van de leiders der moderne vakbeweging in Nederland tegen hem, gelijk voor en na tegen onze partijgenooten in de vakbeweging Luteraan, de Visser, en anderen. En toenmaals was Sneevliet nog niet eens lid der S. D. P.!

Maar na het Kongres der Arb. Partij te Leiden, waar de steun aan deze syndikalistische stakers geheel werd afgezworen, ging Sneevliet over tot de Soc. Dem. Partij. En toen raakte de manhafte leiding der Nederlandsche moderne vakbeweging geheel over stag: Sneevliet moest uit de leiding!

Elk arbeider weet:

De vakbeweging moet neutraal zijn.

Dat wil zeggen: De vakbeweging vraagt niet naar de politieke of godsdienstige geloofsbelijdenis. Ze moet alle arbeiders kunnen omvatten. Maar toen Sneevliet in de klassenstrijd/revolutionaire meeningen

verdedigde, en vooral toen hij naar de Sociaal-demokratische Partij trok, toen moest hij eruit: uit de leiding van de moderne spoorweg-organisatie!

En wie waren het,

die hem eruit wilden hebben?

Arbeiders! Kameraden! Het waren onze oude bekenden: de mannen van Deventer. Als het erom gaat, de vrije meeningsuiting in de arbeidersbeweging voor de revolutionairen neer te slaan, dan kunt ge Troelstra en *Het Volk* in de eerste rijen vinden.

Naast de Nederlandsche leiding van de moderne vakbeweging, naast een Oudegeest, een Van den Tempel, een Henri Polak, waren het Troelstra en Vliegen, die

langs wegen van geleidelijkheid

Sneevliet en de met hem gelijk denkende Sekretaris der Spoorweg-organisatie, onze partijgenoot Nathans, uit de leiding werkten.

Over het hoe kunnen we hier niet in den breede uitweiden. Dat kan slechts op de vergaderingen geschieden, waartoe de Sociaaldemokratische Partij u hier en daar zal oproepen.

Maar de zaak staat vast.

Sneevliet en Nathans, de revolutionaire, de sociaaldemokratische leiding van de Spoorweg-organisatie, werd door de leiding der moderne vakbeweging en de leiding der Arb. Partij in Nederland weggewerkt, omdat deze beiden met de daad opkwamen vóór steun aan de Amsterdamsche klassestrijders in de transportstaking van verleden jaar, vóór de vrije meeningsuiting in de moderne vakbeweging, en vóór het recht om zich politiek te organiseeren waar zij willen, zonder het proletarische, het revolutionaire van de moderne vakbeweging te schaden.

Wat moeten wij er tegen doen?

Wij Sociaaldemokraten zijn voor vakvereeningen met zoo sterk mogelijke kassen, en spreken dat openlijk uit.

Wij Sociaaldemokraten zijn voorstanders van de proletarische discipline en van de zoo groot mogelijke centralisatie in de vakvereenigingsstrijd tegen de patroons.

Wij weten dat de massale strijd der vakbeweging vanzelf een politieke strijd wordt, en wij willen het politieke wapen met zoo groot mogelijke kracht tegen de bourgeoisie gebruiken.

Wij staan dus op het standpunt van de internationale moderne vakbeweging en op het uitgesproken standpunt van het Nederlandsch Vakverbond.

Wij laten ons daarvan niet afdringen.

Niet door Troelstra en niet door Oudegeest, en evenmin door *Het Volk*.

Wij blijven trouw aan de vaan van de moderne vakbeweging, zooals dat trouwens in onze vakbewegingsmotie te lezen staat.

Wij wekken de arbeiders op dat middel in hun strijd tegen de patroons te gebruiken en sterker te maken.

Maar wij verzetten ons in de moderne vakbeweging tegen de aanranding der vakvereenigings-neutraliteit, tegen de aanranding van

de Eenheid in de vakbeweging!

En wij verzetten ons in de moderne vakbeweging tegen de aanranding van de vrije meeningsuiting, van

de vrijheid in de vakbeweging!

Wij willen Socialisten zijn en Revolutionairen, en wij willen steunen elk stuk klassenstrijd, dat de massa — óók van de ongeorganiseerde of zwak georganiseerde Nederlandsche arbeiders — te strijden heeft. Dáárvóór naast Sneevliet, De Visser, Luteraan en zoovelen gestreden in onze Nederlandsche moderne vakbeweging!

Dáárvóór gestreden in onze Socialistische Partij!

Namens het Partijbestuur der S.D.P. in Nederland:

D. J. WIJNKOOP, Voorz.

Amst., 1 Aug. 1912. J. C. CETON, Sekr.

Burgerlijke Democratie!

Dat de tegenstellingen in de klassenstrijd hoe langer hoe meer verscherpt worden, geen beter voorbeeld is daarvoor te geven, dan de groote massale staking die den 12^{en} Juli j.l. te Zurich, de grootste industriële stad van Zwitserland, is geschied, en waaraan wij tot dusver in De Tribune nog geen aandacht konden schenken.

Als de reformisten ons wilden wijs maken, dat er van de liberalen en burgerlijke demokraten nog wel een tegemoetkoming aan het proletariaat mogelijk was, of althans indien de reformistische parlementariërs steeds zóó handelden, alsof burgerlijke en proletarische democratie nog wel een eindweegs samen konden gaan, dan werden aan het ongeloofige en onwillige proletariaat steeds Engeland en Zwitserland als de schitterende voorbeelden aangewezen, waar liberalisme en burgerlijke democratie «sociale hervormingen» en «demokratische vormen» ten gunste van de arbeiders brachten of lieten bestaan.

Welnu, Engeland! Er is geen strijdende arbeider meer — al zijn er nog wel strijdende parlementariërs — die na de ervaringen van de laatste jaren en van de jongste tijd (op de Londensche pas afgeloopen havenarbeidersstaking komen we de volgende week terug) niet helderder dan ooit ziet, dat wat schijn van hervormingen de radikale demagogen daar mogen weten voor te goochelen, de afstand tusschen de liberalen, die sinds jaren de teugels in handen hebben in dat oud-kapitalistische en thans jong-revolutionaire land, en het proletariaat snel en sneller grooter wordt dan ooit, niet meer te overbruggen.

Evenwel bleef de oude kleinburgerlijke democratie nog bestaan als lichtende stroohalm voor wie als de reformisten voor hun vaak anti-socialistische en liberaliseerende gedachten en gevoelens de harde werkelijkheid van de ontzettende verscherping der tegenstellingen in het kapitalisme niet willen zien, en zich daarom met blinde koppigheid bij voorkeur aan stroohalmen vasthouden.

Maar daar kwam «de roode Vrijdag», zooals men meer terecht dan menige rood geheeten dag elders, deze 12 Juli 1912 te Zurich met de Zwitsers noemen mag, en de illusie van ook maar de geringste eenheid nog tusschen de oude burgerlijke, of zelfs kleinburgerlijke en kleinboersche, en de proletarische democratie lag in puin.

Om het maar met de woorden van pg. Max Bock, de na de massastaking uit Zurich uitgewezen vakvereenigings-sekretaris der Arbeiders-Vereeniging te zeggen:

De arbeidersklasse heeft twee tegenstanders: de ondernemers en de klassenstaat. Tegen de ondernemers strijdt ze met vakvereenigings-middelen, tegen de Staat streed ze bij ons (in Zwitserland) tot dusverre slechts met het stembiljet. De massastaking van 12 Juli was een eerste, maar besliste uiting ervan, dat de Zurich arbeidersklasse de politieke strijd met een nieuw en werkdadig strijdmiddel heeft verrijkt. Totnutoe had ze haar politieke aanlegenheden aan de parlementariërs overgedragen. Met de 12e Juli begint ze haar zaak zelf in handen te nemen en het stembiljet aan te vullen door het zelf handelen in de vorm van de massale staking. Tot dusverre zoud de arbeidersklasse slechts *vertegenwoordigers* aan de Staat, als ze van de Staat wat wilde; thans is ze zelf op het terrein van de strijd getreden en heeft in plaats van met het stembiljet met de arbeids-weigering tegen de Staat geprotesteerd. Dat is iets groots en nieuws.

Inderdaad, groot en nieuw is het. Nieuw is, althans in Zwitserland, deze allerscherpste tegenstelling van burger-

lijke politiek en proletariaat. Al was er reeds verleden jaar in de (in *De Tribune* ook wel aangehaalde) Zwitserse algemeene verkiezingen reeds een sterke revolutionaire noot hoorbaar, dit, een massastaking in het democratische Zwitserland, en zoo spoedig, was niet verwacht. Het internationale proletariaat hoeft waarlijk niet meer klein te wanhopen. De opmarsch naar de macht voor het Socialisme gaat overal beginnen.

Nieuw in Zwitserland is de massastaking als *strijdmiddel in de politiek*, waardoor het Zwitserse proletariaat tegelijk stelling neemt tegenover haar vanouds verparlementariseerde en verburgerlijkte leiders van reformistische kant, die op verzoening en compromissen en ministerschappen met de liberalen en demokraten uitgaan, maar ook tegen de pas van Frankrijk geïmporteerde syndikalistische ideeën, die van de politiek als machtigste strijdmiddel niets moeten hebben. De Zwitserse arbeiders beginnen het machtigste middel, de massastaking der vakarbeiders, te gebruiken in de machtigste strijd, de strijd tegen en om de Staat.

Nieuw is ten slotte — nieuw vooral in Zwitserland — de wijze waarop de liberale bourgeoisie en de burgerlijke democratie reageerden op deze machtige proletarische strijdwijze, machtig immers wanneer de geest van organisatie over de arbeiders vaardig is, en zij begrijpen dat het ten slotte om het geheel, om de politiek van de klassestaat gaat. Zien wij daarom even in het verloop der staking hoe de braaf-liberale bestuurders van Zurich de massastaking beantwoordden.

Ze namen de «belhamels» van de staking gevangen wegens het stoken van oproer! Ze openden de correspondentie van Sociaaldemokraten aan buitenlandsche bladen, om «iets te weten te komen». Ze hieven dus postgeheim en pers-vrijheid op, die demokraten! Ze vingden de telefoon-gesprekken van vak- en arbeiders-sekretariaten op. Ze stelden een huiszoeking in in het Zurichse Volkshuis. En de beambten en arbeiders der gemeente, die onder de 2000 stakende arbeiders en arbeidsters niet de laatste plaats innamen, werden in loon verminderd, in rang achteruit gesteld, met ontslag gedreigd, sommigen direkt ontslagen. Ten slotte een aantal «vreemdelingen», dat wil zeggen menschen die sinds lang in het vrije Zwitserland werkten, maar het burgerrecht in dat lieve land niet konden verkrijgen, worden het land uitgewezen. Is er meer noodig om de burgerlijke «democratie» te kenmerken?

En met dat al is deze uitstekend geslaagde staking (geen tram, geen auto, geen wagen, geen rijtuig, ging door de straat; geen fabriek bijna, geen werkplaats, geen bouwwerk was open; geen stratenreiniger, geen bankbeambte werkte; de winkels, magazijnen en kroegen waren gesloten; alleen de typo's werkten!) een protest-staking, een demonstratie van 24 uur tegen de wijze waarop de politie van het vrije land geïmporteerde onderkruipers beschermt en het posten belet. Men kan ook zeggen, en dat is zeker niet minder verheugend, dat het een klinkend protest is van de Zurichse arbeidersklasse, de Sociaaldemokraten vooraan (want Max Bock, de leider der Arbeiders-Vereeniging en der stakers is georganiseerd sociaaldemokraat*), tegen de brutaliteiten van het reformisme. Want de politie in Zurich staat notabene onder beheer van een reformist!

En nu het militair! De Zurichse soldaten in de kazernen sympathiseerden natuurlijk met de arbeiders, die staakten. Het is immers een dezelfde klasse, die het werk doet en die de wapens draagt voor het kapitalisme in groot-industriele verhoudingen. Maar de Regeering liet de democratische «boeren»militie komen uit het land en de andere kantons, en die deden hun werk van ophitsing der arbeiders ten gevalle der kapitalisten en heerschers zooveel mogelijk. Evenwel de arbeiders lieten zich niet provooceren en bleven rustig.

Zoo heeft dus ook de Zwitserse militie, zooals trouwens reeds vroeger, het vuile werk van het kapitalisme gedaan. Maar naarmate het land geïndustrialiseerd wordt zal de macht van de arbeidersklasse groeien ook in het leger, en zal ondanks alles de Zwitserse volkswee een gevaar worden voor het kapitalisme.

Elk arbeider, die de teekenen des tijds verstaat, weet thans dat er geen betrouwen meer is op de burgerlijke democratie, nergens ter wereld. Trekken we dan onze konklusie, en versterken allerwege de proletarische democratie, de Soc. Dem. Partij, die klasse tegenover klasse stelt. WP.

*) Hieruit blijkt dus de leugenachtigheid van de Korrespondentie uit Zurich in *De Arbeid* van heden, waar het wordt voorgesteld, of de Sociaaldemokraten achteraan kwamen! De waarheid is, dat de Sociaaldemokraten allen vooraan onze pg. Max Bock, tot den strijd besloten, de leiding hadden en vóóran stonden.

De moderne vakbonden en de klassenstrijd.

De vereenigingen die aangesloten zijn bij het verbond van vakvereenigingen erkennen den klassenstrijd. De strijd der klassen draagt een bij uitstek politiek karakter omdat hij is een strijd om de macht die overal moet worden uitgestreden met alle doelmatige middelen van het oogenblik. Het meerendeel der arbeidersbeweging ten onzent wordt gevormd door de vakvereenigingen. Deze vereenigingen zijn gesplitst in federaties aangesloten bij het N.A.S. en bonden die het N.V.V. als hun leidster erkennen. Van dien feitlijken toestand moet men uitgaan als men wil oordeelen. In geval er een strijd ontbrandt tusschen kapitaal en arbeid, waarbij een vereeniging verbonden met het N.A.S. in het vuur komt, dan houdt de andere centrale het N.V.V. zich zoogenaamd neutraal. Maar het is het ongeluk van het N.V.V. dat

men tegenover den klassenstrijd niet neutraal kan zijn. Dit feit waarin een algemeen proletarische waarheid wordt geconstateerd kan niet worden te niet gedaan. Het proletariaat kan in den industrieelen strijd niet willekeurig worden ontkend, indien het bij toeval of door welke omstandigheid ook, niet is bij het N.V.V. De vraag of en in hoeverre zulk een vereeniging alle krachten van leiding en geldmiddelen reeds heeft samengetrokken is geen maatstaf bij de beoordeeling van de vraag of zij met alle middelen daartoe dienstig moet geholpen door het proletariaat. Evenmin is het een maatstaf of een bepaalde zet in den strijd al of niet goed was. Een kind begrijpt dat ook bij centrale leidingen zulke verkeerdheden kunnen voortkomen. Wie zou beweren alles te kunnen voorzien, of beter, alles tot een *rekensom* te kunnen herleiden, die begrijpt de samengesteldheid van de omstandigheden niet, waaronder de arbeiders strijd voeren. Zonder wagen, geen winnen. Elk vakvereenigingsman zal niettemin rekenen, of algemeener uitgedrukt, trachten vooruit te zien. Hoe men echter rekent met de voorhanden omstandigheden, daarop komt het aan. De neutraliteit van het N.V.V. tegenover andere georganiseerde arbeiders, speciaal die van het N.A.S., rekent niet met het alles beheerschende feit van den klassenstrijd. Niet meerdere of mindere centralisatie is voor een socialist beslissend bij de vraag van den steun. Dat erkennen de leiders van de centrale van moderne bonden heel gaarne, mits het niet geldt «onafhankelijke» vakbonden. Betreft het christelijken, dus elementen die niet den klassenstrijd erkennen, dan zijn zij veel minder streng. De laatste strijd in Enschedé gaf ons te aanschouwen, hoe de christelijke na den afloop van den algemeenen staun zooveel in kas hielden, dat het N.V.V. van dit geld duizende guldens heeft mogen terugischen. Geen steun aan «onafhankelijke», wel aan cristelijken indien deze betrokken zijn bij een strijd van «moderneren», of als in Rijssen in 1905 na de oprichting van het verbond alléén strijd voerden. De onpartijdigheid van het N.V.V. moet na kennis van deze feiten wel in een zonderling licht komen te staan.

Het is duidelijk dat bedoelde «neutraliteit» tegenover de strijdende arbeiders in den werkelijken strijd beteekent: in den steek laten der strijders of spelen in de kaart der patroons, met daden zooals in den strijd in 1910 te A'dam van de bouwvakarbeiders. De kopstukken van het N.V.V. zien niet in, wat ieder socialist doorziet, dat onpartijdigheid tegenover strijdende arbeiders niet wel mogelijk is. De klassenstrijd eischt gebiedend solidariteit van alle arbeiders tegen het kapitaal. Deze houding van het N.V.V., die in schijn zeer beginselvast lijkt, als het gaat tegen het N.A.S., is de oorzaak van conflicten van een aard zooals in den modernen transportarbeidersbond en bij de vereeniging van spoowegpersoneel. Dit ligt niet aan een «politieke partij». Wie zulks zegt zooals van der Tempel moet wel ver zijn in de kunst van verdraaien. Ook heeft zulk een conflict niets van doen met «gebrek aan tact» of «roekeloosheid» van een leider. Zulk een voorstelling van zaken kan alleen iemand geven, die tot doel heeft zijn volgelingen op te hitsen, zooals Troelstra tegen een persoon, lid van de S.D.P. Deze smerige middelen zou men niet gebruiken, indien en v. d. Tempel en Troelstra niet met vreeze zagen de mogelijkheid, vandaag of morgen, dat ook leden der S.D.P. als leidende figuren der vakarbeiders zullen optreden.*) Ondanks de voorgewende minachting, de kleineering van onze partij, die juist zoo fel wordt bestreden, omdat hij niet wil zijn de voetveeg van het N.V.V. zooals de S.D.A.P., maar, zelfstandige op eigen socialistische motieven, oordeelende en handelende partij, de internationale sociaal-democratie! De advocaat van de «neutraliteit» van het Verbond van vakvereenigingen te zijn, een onpartijdigheid, die in sommige gevallen hulp beteekent aan patroons en aan de justitie, in en buiten het parlement, dat gunnen wij Troelstra; op deze lauweren zijn wij sociaal-demokraten niet wagnstig, juist omdat wij sociaal-democraten zijn, die uitgaan van den klassenstrijd.

O. V.

*) Dit ook tegen Van der Goes die niets wetend als hij is, en wel zijn heele leven zal blijven, op praktisch gebied, in Het Weekblad uit de hoogte ooreet: «Hoe de S.D.P. over de meeste onderwerpen denkt is, ongelukkig genoeg, zonder belang en zonder gewicht!» RED.

Vakbeweging en Socialisme.

Als de syndikalist argumenten willen geven voor hun afwijzing van de parlementair-politieke strijdwijze, dan spreken ze niet over de werkelijke beteekenis van die strijd-methode, namelijk over de voortdurende groei daardoor van de macht van het proletariaat — hun ontbreekt immers het Marxistische inzicht. Zij bekritisieren het doel van de Sociaaldemocratie, de verovering van de staatsmacht. Wat verandert er in het wezen der zaak, zeggen zij, als er een S.D. meerderheid in het Parlement komt, en Socialistische Ministers in plaats van de tegenwoordige komen? Enkel van een wisseling van regeerings-personen kan de verandering der maatschappij niet afhangen. Het is belachelijk te gelooven, dat de arbeiders alleen doordat ze eens zekere briefjes in een bus gooien, de sociale revolutie kunnen doorvoeren. Zoo eenvoudig gaat dat niet; daarvoor is nog iets anders noodig.

Er dient op gelet te worden, dat deze bewijsvoering volstrekt niet specifiek syndikalistisch is. Men hoort somtijds dergelijke argumenten van reformistische vakvereenigingsleiders: Als we de politieke macht veroverd hebben, zal het ons nog volstrekt niet mogelijk zijn, het

socialisme bij staats-dekreet in te voeren, als de economische ontwikkeling er niet rijp voor is. Hoe onjuist de konklusie ook moge zijn — want de politieke macht voor de Sociaaldemocratie beteekent juist het uit de weg ruimen der belemmeringen, die aan de snelle economische ontwikkeling tot het Socialisme in de weg staan — toch is het gevoel juist, dat in deze gemeenschappelijke reformistisch-syndikalistische kritiek gehoord wordt. Het gevoel namelijk, dat aan de uitbouw van de *Organisatie* der arbeiders een doorslaggevende rol in het maatschappelijke vervormings-proces toekomt. Niet omdat de ééne syndikalist en de anderen revisionisten zijn, maar omdat beide *vakvereenigingsmannen* zijn, komt het hun — in tegenstelling tot de parlementariërs — zoo sterk tot het bewustzijn, dat de vakorganisatie een faktor van belang moet wezen in die omvorming.

Het zou inderdaad hoogst zonderling zijn, als dat gewichtigste verschijnsel van de tegenwoordige maatschappij, het samengroeien van de arbeiders-massa's tot machtige, aaneengesloten organisaties slechts dienen moest voor de strijd om loon en arbeidstijd, maar voor de groote maatschappelijke Revolutie van in het geheel geen beteekenis was. Maar waarin ligt nu die beteekenis? De syndikalist zeggen, dat de arbeider in de vakvereeniging tot vrijheid en zelf doen moet worden opgevoed; en de reformisten verwachten van de machtige arbeidersbonden, dat ze de alleenheerschappij der kapitalisten in de werkplaats zullen aantasten. Beide zeggen ze, dat de arbeiders nog niet rijp zijn voor het socialisme; en zeker zal geen mensch beweren, dat de organisatie, het inzicht, de revolutionaire drang en de discipline bij het proletariaat reeds voldoende zijn. Maar het zonderlinge is, dat men bij zulk een redeneering de verovering der politieke macht wel als mogelijk veronderstelt, maar deze verovering zou dan wegens de onrijpheid nog van het proletariaat toch niet tot het socialisme kunnen voeren! In werkelijkheid is er alleen sprake van onvoldoende rijpheid van het proletariaat voor de Revolutie, voor de verovering van de heerschappij, een onrijpheid die niets anders is dan gebrek aan macht. Maar terwijl zulk een uitspraak in de mond van reformisten en syndikalist ontnoedigend kan werken — waarom zou men zich al tot de omverwerping der kapitaalsheerschappij sterk maken, als het toch nog niet kan wegens de onrijpheid der wereld — bij ons werkt het slechts aanvurend, omdat de zoogenaamde onrijpheid slechts gebrek aan macht tot de overwinning is, een gebrek dat bij de overwinning zelve wegvallt.

De heerschappij der bourgeoisie berust op de straffe organisatie van de staatsmacht tegenover de verdeeldheid der massa. De organisatie der massa is dus de schepping van die macht, welke alleen in staat is overwinning op te treden tegenover de macht van de staat. De vakorganisatie is dus iets veel machtigers en grooters dan het erlangen van beter arbeidsvoorwaarden. Ze beteekent de aanvang van de nieuwe vrijheid der menschheid, die slechts in de georganiseerde, zelfstandige beschikking over hun lot kan bestaan. Het komt hier niet op de kwestie aan, of de vakvereenigingen in hun huidige vorm politieke strijd moeten voeren tegen de staatsmacht. Het gaat hier om het feit, dat slechts een vaste, aaneengesloten massale organisatie de politieke heerschappij kan veroveren. Omdat de vakvereenigingen daarvan het begin zijn, komt deze beteekenis van de ontwakende macht van het proletariaat het eerst den vakvereenigingsmannen, zij het vaak op onklare wijze, tot bewustzijn.

De nieuwe zienswijze in de taktiek, die in de laatste jaren in de arbeidersbeweging opkwamen, hangen ten nauwste samen met het opkomen en sterker worden der vakvereenigingen. Het is duidelijk, dat een maatschappelijk verschijnsel van zoo diepe beteekenis, als het ontstaan van massale organisaties van het proletariaat, op de zienswijzen over de vormen en de mogelijkheid van de klassenstrijd direkt revolutioneërend moet werken. De Deutsche toestanden geven hier het beste voorbeeld.

In de aanvang der negentiger jaren van de vorige eeuw ontbrak deze massale organisatie in Duitschland. Op het Keulse Kongres der Deutsche Partij in 1893 werd het door vooraanstaande mannen betwijfeld, of de vakvereenigingen ooit tot beteekenis zouden komen. Daar men ze slechts van het standpunt van de direkte verbeteringen beschouwde, werd zelfs de vrees geuit, dat ze konden de blik afleiden van het groote doel: de verovering van de staatsmacht. Hoe kon men zich onder zulke omstandigheden, dus vóódat er massale organisaties waren, de verovering der politieke macht denken? Hetzij met het stembiljet — of, als het stembiljet niet toereikend was, door de revolutionaire opstand van het volk. Weliswaar was men het over de vormen dezer laatste strijdwijze niet geheel met zichzelf eens; men ging de bespreking daarvan liefst uit de weg, verschoof zulk een opstand tot het geval van de staatsgreep van bovenaf, en men kon dit, omdat men toch het Alg. Kiesrecht had voor den Rijksdag, met zeker recht doen. Maar hoofdzaak was: andere mogelijkheden tot verovering der politieke macht, dan stembiljet en opstand, waren er niet. Op deze basis werd de strijd tusschen de radikale en revisionistische taktiek gestreden. Op deze basis rust ook de grondgedachte van de traditionele radikale taktiek, voor welke de verovering van de politieke macht zaak is van de partij, die de politiek-parlementaire strijd voert, terwijl de vakvereeniging zich slechts om de verbetering van de arbeidsvoorwaarden behoeft te bekommeren. Deze opvatting met de gewapende opstand als laatste troef, werd nog op het Fransche Kongres van

Nancy (1907) door Guesde, de leider der Fransche Marxisten, tegenover het syndikalisme met zijn algemeene staking gesteld.

Sinds dien echter zijn, onder invloed van de in 1895 aangevangen periode van industrieële voorspoed, de vakverenigingen kolossaal gegroeid. Door deze millioenen omvattende organisatie der arbeidersklasse is het probleem van de sociale revolutie geheel anders geworden. Eerst nu kon de blik scherp worden op datgene, wat de proletarische revolutie van alle vroegere burgerlijke revoluties onderscheidt: de organisatie der massa. Thans trad duidelijk naar voren, dat de proletarische revolutie niet een zuiver-politieke zal zijn, maar tegelijk een sociale zijn moet. Thans bleek, dat de vakverenigingen ook een revolutionaire betekenis hebben, en dat ze zich niet te bepalen hebben tot de rol, die ze onder het kapitalisme de levensvoorwaarden der arbeiders zooveel mogelijk doet verbeteren. Wat Marx reeds in zijn «*Elend der Philosophie*» aanwees, de betekenis der vakverenigingen als de beginselen van de toekomstige wereldorganisatie van het proletariaat, trad thans met nieuwe kracht naar voren.

Maar dit nieuwe inzicht trad in verschillende landen in verschillende vormen op. In Frankrijk trad het als Syndikalisme in vijandelijke tegenstelling tot de Soc. Partij, en daarom was het veroordeeld een eenzijdig beperkt principe te blijven, dat door innerlijke strijd de arbeidersbeweging verzwakte, in plaats van haar te versterken. Het gebrek aan industrieële ontwikkeling en de kleinburgerlijk-demokratische illusies bewerkten, dat in Frankrijk elk nieuw inzicht tot een nieuwe sektevorming met een nieuwe doktrine werd. Op zulk een wijze moet het overal gaan, waar het reformisme de politieke beweging van het proletariaat beheerscht (bijv. in Holland). De opbloei van met het syndikalisme verwante richtingen in Engeland en in Amerika vindt zijn oorzaak hierin, dat in het syndikalisme een goede gedachte zit: de idee van de betekenis van de massale organisatie voor de bevrijding van het proletariaat.

In Duitschland bewerkte de geslotenheid in de praktijk en de theoretische klaarheid in de arbeidersbeweging, dat zich hier het nieuwe inzicht binnen het raam der Partij, als uitbreiding en vervollediging van haar tot dusver gevolgde revolutionaire tactiek ontwikkelde. In de hoofden en de discussies der woordvoerders mag ze zeker als nieuwe «*derde richting*» tegenover reformistische vakverenigings-leiders en radikale parlementariërs verschijnen. Maar onder de massa's der arbeiders, die tegelijk Sociaaldemocraten en vakverenigingsmannen zijn, voor wie de beide vormen van strijd een onscheidbare eenheid vormen, en op wie de uit beide strijdvormen stammende opvattingen hun invloed oefenen, breekt ze zich baan als vanzelfsprekend deel van hun socialistische zienswijze. Zoo wordt het inzicht in de revolutionaire betekenis van de massale organisatie reeds gemengd van het Duitsche proletariaat en versterkt het in zijn groote strijd.

A. P.

De wankele steun van het Russische sabelregiment.

Na een stilstand van bijna 6 jaren heeft de gisting in het Russische leger en in de vloot weer een dreigende omvang aangenomen. Reeds in Mei van dit jaar vonden uitgebreide gevangennemingen plaats op de in Finland gestationeerde pantserschepen. Onlangs werden wederom 3 matrozen van het pantserschip Iwan Slatoust ter dood en 7 tot levenslange tuchthuisstraf veroordeeld. En op het oogenblik vindt er in Petersburg een proces plaats tegen 67 matrozen der Oostzee-vloot, die zoo het heet tot een revolutionaire organisatie zouden behooren, welke zich zooals de aanklacht beweert over alle linesschepen en kruisers van deze vloot uitstrekt, en voor 1912 of 1913 een gewapende opstand van de Baltische (d.i. de Oostzee-) vloot zou hebben voorgenomen. Men kan veilig deze fantastische aanklacht, die natuurlijk veel bloed wil zien, in verband brengen met het provokatorische drijven van de Petersburgsche politieke politie, die het reeds lang op de vloot gemunt heeft, en wier agenten daar een koortsachtige ijver ontwikkelen. Maar men moet rekening houden met het feit, dat aan deze verdachte gebeurtenissen een dreigende graad van *ontvreemding en roerigheid onder de manschappen* te gronde heeft gelegen. Dezelfde konklusies kon men ook trekken uit de jongste gebeurtenissen in *Toerkestan* (in Midden-Arië tusschen de Kaspische Zee en het Chineesche Rijk, ten noorden van Perzië), waar de manschappen van het 1e en 2e pioniersbataljon in de nacht van 15 Juli aan het muiten sloegen en den regeeringstrouwen scherpshutters en kozakken een ware veldslag leverden. De regeeringspers verhaalt natuurlijk ook hier van een planmatig voorbereide revolutionaire opstand — en het Duitsche kapitalistische blad, de *Kölnische Zeitung* durft zelfs van S.D. zendelingen spreken, „die in kantines en bordeelen daartoe werkzaam waren.” Intusschen blijkt zelfs uit het officieuze verhaal der revolte, dat de uitbarsting der troebelen zich enkele en alleen tegen de onmiddellijke chefs, tegen de officieren richtte, van wie er 3 gedood en 4 gewond werden. Op het oogenblik ontbreekt nog een betrouwbaar verhaal van de gebeurtenissen, maar op grond van de mededeelingen in de reactionaire pers lijkt het geen twijfel, of de „opstand” van pioniers in *Toerkestan* is geenszins door „S.D. propaganda”, maar eenvoudig door de harde militaire drill, door de slechte verzorging en de wreedheid der officieren veroorzaakt. Zelfs de reactionaire schrijver *Mensjikof* in de *Nowoje Wremja* ziet zich gedwongen de brief van een compagnie-

chef te citeren, die hij twee weken vóór de vermelde „opstand” uit het militair distrikt *Toerkestan* ontving. De compagnie-chef beklagt zich bitter over de dieverijen in het leger, die hem dwongen de soldaten in vervuilde uniformen te steken en ze bijna barrevoets rond te laten loopen.

„Alles — schrijft hij letterlijk — wat door de staatskas moest worden geleverd, wordt door de Compagniechefs onder de druk van hun meerderen eenvoudig ten laste van de soldaten zelf gebracht. Doet men anders, dan krijgt men een attest van niet te deugen als compagniechef...”

Deze mededeeling openbaart natuurlijk slechts een gedeelte van de geweldheerschappij, die tegenover de mindere militairen gebruikt wordt. Vooral in *Toerkestan* is het sabelregiment der officieren heel sterk, en natuurlijk voert de haat der soldaten hier het eerst tot uitbarstingen van verzet, die in koloniale gebieden (zooals Siberisch *Toerkestan* er een is) het eerst voorkomen. Het is natuurlijk ook geen toeval, dat deze teekenen van verzet zich het eerst in de technisch het hoogst staande troepengedeelten van het leger en in de marine vertoonen. De manschappen worden hier voornamelijk uit de industrieële arbeiders gerekruteerd, die alleen aan de hoge eischen van de moderne militaire en marine-techniek kunnen voldoen. Hoe hooger nu de revolutionaire golf stijgt onder de stedelijke arbeiders, hoe meer hun aktiviteit toeneemt en de stilstand der laatste 5 jaren ingehaald wordt, des te heftiger gist het in leger en in de marine, des te vaker neemt het bewustzijn van de geknechte menschenwaarde de overhand over koele berekening en overweging. In de spontaan uitgebroken revolte vereenigt zich dan het verzet tegen de onmiddellijke onderdrukkers met het instinctieve politieke protest van de tot klassebewustzijn ontwakende proletariërs. En als dan nog de politieke politie ingrijpt, om de gistingstof in het leger door haar spionnen-gedoe tot uitbarsting te brengen, dan is het effect niet anders dan dat de gisting in de breedte en de diepte toeneemt en het ontbindingsproces der gewapende macht verhaast.

De verstandigste koppen in het reaktionaire leger verhalen zoo voor het absolutisme dreigende samenheng niet. Zoo schrijft de bovengenoemde medewerker van de *«Nowoje Wremja» Mensjikof*:

Maar wat moet het Ministerie van Oorlog doen, als de moderne slagschepen *zeeslag-fabrieken* worden en voor hun tal van machines mindere militairen eischen, die in de fabrieken de noodige voorontwikkeling hebben genoten? Of wat moet de afdeling der pioniers doen, als er geen rekruten zijn, die kunnen lezen en voor het ingenieur- of genie-werk toegerust zijn? ... Naar zijn innerste wezen eischt het moderne leger een zekere mate van ontwikkeling; de ontwikkeling echter, zelfs die op de volksscholen wordt opgedaan, legt het spoor voor alle nieuwe politieke en revolutionaire ideeën....

Uit dit volkomen juiste inzicht trekt echter *Mensjikof* niet de eenig juiste konklusie, dat de kapitalistische Staat ook in zijn militaire machtsmiddelen zijn tegenwoeters moet aankweken, die de heele kapitalistische heerlijkheid overhoop zullen gooien, en dat vooral het half-absolutistische Rusland geen stap kan doen, zonder zoowel in zijn produktievorm, als in de door haar positie van groote mogendheid en door de imperialistische koers geeichte militaire krachten de dialektische tegenstellingen te ontwikkelen, die de ondergang van de bestaande orde beteekenen. In hulpeloze wanhoop roept ook hij naar de politie als het alleenzaligmakende middel, en wiegt zich tegelijk in de verwachting, dat de Regeering door kleine concessies op economisch gebied de heerschappij over haar militaire krachten zou kunnen behouden. De toekomstige ontwikkeling zal deze verwachting evenzeer de bodem inslaan, als de verwachtingen van de reaktionneeren van 1905, dat zij een machtige volksbeweging door bajonetten en kleine middeltes zouden kunnen meesteren.

Waarom het te doen is!

(Ingesconden.)

Aan de Afdelingen der Ned. Ver. van Spoor- en Tramwegpersoneel, diverse Leden der Vereeniging en belangstellenden.

Gelijk aan velen Uwer bekend is, heeft „Het Volk”, dagblad der S.D.A.P., in het geschil, hetwelk in onze organisatie bestaat een niet onbelangrijken rol gespeeld. Terwijl de redactie van dat blad vóór het Bredasche congres zich bepaalde tot het opnemen van tendentieuze berichten uit enkele afdelingen, het afdrucken van een artikel van Oudegeest uit de „Vakbeweging”, waartegenover zorgvuldig *verzwegen* werd, wat in ons Orgaan ter verdediging van de leiding werd gezegd, heeft zij sedert Breda nog veel beter de gelegenheid te baat genomen om de *om politieke redenen* zoo gehate leiding der organisatie ten val te brengen. Zoo nam zij een verslag van het Bredasche congres op, zoo afschuwelijk, eenzijdig, gemaakt door iemand (Harms), die van buiten af niet naliet zijn invloed uit te oefenen ter bereiking van het beoogde doel, dat voor ieder die het Bredasche congres heeft bijgewoond, de valsheid van het verslag er duimen dik op lag. Zoo heeft dat orgaan steun verleend aan degenen, die tot *persoonlijke* bestrijding vervielen, omdat men zakelijk zoo uiterst zwak stond. Zoo heeft het zijne kolommen opengesteld voor de drie artikelen van Troelstra die als buiten de vereeniging staand persoon, geenerlei verantwoordelijkheid heeft te dragen voor de gevolgen van zijn geschrift. Zoo heeft het een artikel van Henri Polak uit het weekblad van den A. N. D. B. weergegeven, totaal onvolledig, waardoor destrekking niet tot haar recht kon komen. Bedoeld artikel wees de innenging van de buitenstaanders af en verzette zich tegen de afschuwelijke bestrijding, waartoe de tegenstanders der leiding voor een deel waren vervallen. Zoo werden opnieuw de kolommen opengesteld voor drie lange artikelen van J. v. d. Tempel, waarin deze zijn sprookje neerschreef, dat Sneevliet de Nederlandsche vakbeweging wilde brengen op het standpunt van algeheele politieke neutraliteit (tot dusver was hij steeds als „anarchist” afgeteekend) en werd

daartegenover een artikel van Braambeek eerst geplaatst, toen het geen invloed meer kon hebben op vergaderende afdelingen. Zoo werd het rondzenden van Henri Polak's artikel, waartoe Sneevliet overging wijl dit de eenige wijze was, waarop leden der vereeniging kennis zouden kunnen nemen van den inhoud, in „Het Volk” verklaard als te zijn geschied om „de meewarigheid” van de leden gaande te maken voor den persoon van Sneevliet.

Wat het blad over het Amsterdamsche congres te vertellen heeft, overtreft al het voorafgaande. In het nummer van 25 Juli komt het volgende hoofdartikel voor:

De lezing van het verslag van de algemeene vergadering der Ned. Vereen. van Spoor- en Tramwegpersoneel moet een onbevredigend gevoel achterlaten.

Het is waar, Sneevliet heeft de leiding van de organisatie verlaten. Tot voorzitter is benoemd Moltmaker, een vertrouwd en bekwaam partijgenoot, wien ook het weerbarstigste deel van de te goeder trouw zijnde leden persoonlijk vertrouwen niet zal kunnen onthouden.

Dat deze benoeming niet in een stemming plaats vond, waarbij Sneevliet de tegenkandidaat was, maar deze die uitspraak ontvluchtte, zou een schijn kunnen geven alsof Moltmaker eigenlijk niet de gekozen der vereeniging was. Hij had slechts 98 van de 208 stemmen. Maar de andere 29 stemmen die uitgebracht waren, vielen op twee even bestelde tegenstanders van Sneevliet. Had deze zijn kandidatuur gehandhaafd, er was een herstemming geweest tusschen Moltmaker en Sneevliet, die de verhoudingen duidelijker geopenbaard zou hebben.

Hoe het zij, het gevaar dat de Nederlandsche Vereeniging liep, is voorhands afgewerd. Dat gevaar was niet minder dan onverwilde ondergang. De oppositie der S. D. P. in de Nederlandsche Sociaaldemocratie of moderne vakbeweging, kan geen ander doel hebben dan kapotbreken, althans geen ander resultaat. Men zet geen scheuring op touw, om met de andere partij vriendelikheden te wisselen. Wie uit een partij uittreedt en een nieuwe sticht, doet zulks met het doel de partij die men verliet, in den grond te boren. Dat het N. V. V. door de S. D. P. even goed beoorloogd wordt als de S. D. A. P., is reeds herhaaldelijk uitgesproken en gebleken. Een en ander heeft voor gevolg dat een militant S. D. P.-er als leider in een vakbond die op het standpunt van het N. V. V. staat en met de S. D. A. P. heeft samen te werken, onmogelijk op zijn plaats kan zijn. De wil kan nog zoo goed zijn, de praktijk zal aantoonen dat S. D. P.-ers de geheele S. D. A. P.-beweging telkens zaken zullen meenen te zien doen die tot strijd nopen, strijd naar binnen, waardoor de opbouw van een organisatie onmogelijk wordt.

In zooverre is de zaak in beteren toestand gekomen. De leiding is aan Sneevliet ontnomen. Maar, zeker tot ieders verbazing, heeft hij de positie aanvaard van beampte op het bureau der organisatie. De Nederlandsche Vereeniging bevindt zich dus in dezen toestand, dat het bureau bezet is door een paar personen die geen bestuurders zijn, dus geen verantwoordelijkheid hebben te dragen en in felle oppositie staan tegenover de meerderheid der organisatie.

Of dat op den duur gaan zal, zal de tijd moeten leeren. Het is te hopen dat de nieuwe leiding erin slagen zal den achterstand te brengen, haar het vertrouwen te doen herwinnen, dat de oude leiding zoo hard bezig was te doen verspelen.

In de actie van het Nederlandsche proletariaat heeft het spoorwegpersoneel een te groote en sympathieke rol gespeeld, dan dat ze zonder groote schade een sterke spoorwegorganisatie zou kunnen missen.

Hier wordt duidelijk gezegd, waarom het te doen is. De redactie van „Het Volk” is door den afloop van Amsterdam *niet beureddigd*. De redactie van het soc. dem. Volk had **ons ontslag** gewenscht. Dit blad, dat telkens — en terecht — den mond volneemt over een patroon, die den tegenstander van zijn klasse ontslaat om zijn socialistische propaganda of om zijn werk voor de vakbeweging, meent, dat de tijd zal moeten leeren, of de toestanden worden bestendigd, dat:

„het bureau bezet is door een paar personen, die geen bestuurders zijn, dus geen verantwoordelijkheid hebben te dragen en in felle oppositie staan tegenover de meerderheid der organisatie.” „De meerderheid der organisatie” ... wat is „Het Volk” daarvan precies op de hoogte!

De redactie doet het voorkomen, alsof Sneevliet de stemming voor voorzitter *ontvluchtte*, om op die manier „beampte” te kunnen blijven.

„Het Volk” **liegt** hier! Laten wij aannemen, dat het blad niet weet, dat de Nederl. Vereeniging geen gesalarieerde *bestuurders* heeft, alleen gesalarieerde *ambtenaren*, die ook in het Hoofdbestuur gekozen kunnen worden. Laten wij aannemen, dat de redactie van „Het Volk” er nooit over heeft nagedacht, dat zulks *noodig* is in een organisatie van Spoor- en Trammannen, waarvan de gesalarieerden nimmer meer in het bedrijf kunnen terugkeeren en dus eenige vastheid van bestaan behoeven, welke hun is gegeven door hen ambtenaar te maken, aan te stellen en te ontslaan door de Algem. Vergadering.

Laten wij aannemen, dat het frissche „Volk” (de bijzondere verslaggever Harms vermeldde het niet) er onbekend mee is, dat de ambtenaren Sneevliet en Nathans nog op dit laatste congres met alleen de stemmen van Utrecht tegen verhooring van salaris ontvingen, waaruit duidelijk blijkt, dat van „grof plichtsverzuim” geen sprake is, hetwelk alleen aanleiding tot ontslag kan geven. „Het Volk” **liert**, als het zegt, dat Sneevliet de stemming „ontvluchtte”. Juist omdat hij en zijn vrienden de *zaak* hooger stelden dan de *persoon*, stelde hij zoo min als v. Braambeek, Nathans of v. d. Veen zich beschikbaar voor een leidende functie, nadat de motie-v. Braambeek met 122 tegen 92 stemmen viel, welke motie het recht op leiderschap voor den niet-S. D. A. P. erkende en daarnaast het recht van den leider om kritiek uit te oefenen op het Vakverbond, als door Sneevliet in zijn brochure was geschied. Dat de „vertrouwde en bekwaame partijgenoot” van de Volksredactie Moltmaker, zich beschikbaar bleef stellen, nadat zijn standpunt met **150 tegen 63** stemmen was verworpen, dat hij een voorzittersbenoeming aanvaardde met 96 van de 208 stemmen, terwijl **74** stemmen zich onthielden, het is *zijn* zaak. Voor ons is het voeren van propaganda en het dragen van verantwoordelijkheid een onmogelijkheid, nadat de uitspraak, die v. Braambeek vroeg, geweigerd was. Over de „bekwaamheid” van den nieuwen voorzitter spreken wij verder niet. Alleen stellen wij vast, dat Moltmaker een kandidatuur **voor de redactie** weigerde en dat de Utrechtsche afgevaardigde Rosenveldt meende, dat een „*noodtoestand*” was geschapen, waarin alleen een *commissie van redactie* (in strijd met de Statuten) kon voorzien. Een „noodtoestand” en zoo pas was met 96 stemmen het voorzitterschap toevertrouwd aan Moltmaker.

Wij stellen vast, dat de gevallen beslissing verkregen is door de ergerlijkste knoerij, wij bedoelen de walgelijkste persoonsbestrijding (men denke aan de ingetrokken Haagsche beschuld-

